



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. M., narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Gabrielou Hulinovou Pitrovou, MBA,
advokátkou se sídlem Voctářova 2497/18, 180 00 Praha 8,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168,
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2023, č. j. KK/3548/DS/22-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně, odboru dopravy a vnitřních věcí, ze dne 3. října 2022, č. j. SPR/22/8798/KL, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení porušil ustanovení § 4 písm. c), § 11 odst. 2 a § 18 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 8000,- Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců a úhrada nákladů řízení ve výši 1000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal nedůvěryhodnost záznamů dodaných oznamovatelem z jeho palubní kamery, neboť se záznamy bylo manipulováno. To vyplývá podle žalobce jednak z toho, že na obou souborech obsahujících kamerový záznam je datum poslední změny 6.5.2022, oznamovatel doložil kamerový záznam až dne 13.5.2022 přes několik výzev ze strany policejního orgánu, ale předmětný incident se odehrál dne 18.4.2022, a jednak z toho, že se kamerový záznam v čase 10:59:19 přerušuje a navazuje v čase 11:05:20. Ve videozáznamu se dále nezobrazuje ani reálný čas, ani reálné rychlosti vozidel. Podle názoru žalobce se prvostupňový orgán ani žalovaný procesní použitelností záznamu ve svém rozhodnutí nezabývaly, tedy ne tím, co je na záznamu vidět, ale zda tento záznam zde skutečně použit jako důkaz z důvodu narušení jeho celistvosti a autenticity. O motivaci oznamovatele k pozměnění souborů přitom nemůže být pochyb. Jednak se oznamovatel sám patrně dopustil dopravních přestupků při inkriminované jízdě a jednak je v dané věci silně subjektivně zainteresován. Žalobce se tedy domnívá, že oznamovatel z předmětných kamerových záznamů minimálně odebral části prokazující jeho vlastní závažné a dost možná i protiprávní jednání a upravil záznam tak, aby žalobce působil na diváka v co nejhorším světle.
3. Dále žalobce v žalobě poukázal na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že hlídka nemohla na místě protiprávní jednání žalobce prokázat. To však není pravdou, jelikož přivolaná hlídka PČR na místě (v tu chvíli neupravený) videozáznam shlédla. Oznamovatel ve svém podání „Oznámení protiprávního jednání řidiče Audi“ sám uvádí, že přivolané hlídce poskytl náhled do svého kamerového záznamu, ačkoliv ho hlídce následně odmítl poskytnout. Podle názoru žalobce oznamovatel úmyslně neposkytl přivolané hlídce kamerový záznam právě z důvodu, že na tomto záznamu PČR jednání, za které by bylo třeba žalobce postihnout, neshledala.
4. Žalobce v žalobě také uvedl, že podle videozáznamu v inkriminované chvíli připojování vozidla oznamovatele před vozidlo obviněného se vozidlo oznamovatele připojuje do pruhu na silnici I/21 na plné čáře v čase od 10:51:35 do 10:51:40. Podle žalobce oznamovatel obviněného v tomto místě omezil v jízdě, nedal mu přednost. Žalobce následně raději předjel oznamovatele, kdy tento na něj svítil dálkovými světly, což si obviněný vysvětlil tak, že oznamovatel patrně upozorňuje na obviněnému nezjištěný defekt vozidla. Nedává smysl, že by žalobce pouze mírně zbrzdil (nebo spíše přiměl ke zpomalení) oznamovatele a dával mu znamení rukou, nechť zastaví, kdyby chtěl oznamovatele nějakým způsobem „vytrestat“, jak se uvádí v rozhodnutí správního orgánu.
5. Žalobce v žalobě závěrem připomněl, že úřední záznamy o podání vysvětlení nejsou použitelné ve správním řízení bez dalších důkazů, mohou pouze určitou, již jiným důkazem doloženou, skutečnost, dále potvrzovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2019, č.j. 3 As 231/2017-49, a rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.4.2014, č.j. 8 As 105/2013-50). V projednávaném případě podle žalobce takové důkazy neexistují, neboť předmětný kamerový záznam nelze hodnotit samostatně jako dostatečně věrohodný důkaz, který by úřední záznamy o podaných vysvětleních podpůrně

prokazovaly.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že jako důkaz pro porušení shora uvedených právních povinností přijal videosekvenci mapující časový úsek od 10:50:56 hod. až 10:53:58 hod. Jedná se o kontinuální záznam zachycující jízdu vozidla od kruhového objezdu s nájezdem na silnici č. 1/21, Velká Hleďsebe a následně obchvat obce Velká Hleďsebe až za křižovatku s ul. Plzeňská, sjezd na obec Velká Hleďsebe a Drmoul. Hodnověrnost záznamu není narušena skutečností, že záznam byl orgánům Policie ČR předán až později, nebo proto, že další pokračování záznamu je přerušeno. Pokud žalobce zpochybňuje pravost a autenticitu tohoto klíčového důkazu přenáší se důkazní břemeno na žalobce a je na něm, aby prokázal svá tvrzení viz. například rozsudek NSS č.j. 3 As 9/2013-35. Není ani zřejmé, jakým způsobem narušuje autenticitu událostí na záznamu v čase od 10:50:56 hod. až 10:53:58 hod fakt., že tento záznam byl přerušen v 10:59:19.
7. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že žalobce argumentuje rozsudkem NSS 4 As 28/2013-24, který řeší situaci, kdy záznam je pořízen orgánem veřejné moci na soukromý mobilní telefon a je prezentován správnímu orgánu až s šestiměsíčním zpožděním, aniž by do té doby byl evidován a zajištěn proti zneužití (nebylo možné vyloučit ukazování záznamu nepovolaným osobám). Takovýto postup policistů jako orgánu veřejné moci označil NSS za nezákonný a uvedený záznam za důkazně nepoužitelný, neboť orgány veřejné moci musí striktně dodržet všechny zákonné požadavky na zpracování osobních údajů, které zahrnuje nejen např. pořízení videozáznamu, ale také jeho uchování a nakládání s ním. V nyní řešené věci byl ale záznam pořízen soukromou osobou a na tuto situaci dopadají rozsudky NSS č.j. 2 As 45/2010-68 a dále též 5 As 253/2019-21. V případě, že je záznam proveden soukromou osobou, shora uvedené zákonné podmínky pro jeho zpracování a uchování totiž nemusejí být splněny. Použitelnost kamerového záznamu, který je pořízen soukromou osobou a zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby (záznam nebyl pořízen s jejím souhlasem), není pro potřeby dokazování vyloučena. Soukromá osoba nemá povinnost takový záznam okamžitě předat orgánu veřejné moci, nemá povinnost jej okamžitě evidovat ve spisové službě, má pouze obecné povinnosti vyplývající z předpisů o ochraně osobních údajů. Záznam v tomto případě byl proveden ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle něhož platí, že svolení k pořizování zvukového či obrazového záznamu není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Řidič vozidla Škoda Superb záznam použil pro dokumentaci protiprávního jednání ze strany žalobce, které jej ohrožovalo, a bezprostředně se obrátil na orgán veřejné moci. Úvahy žalobce o snížené autenticitě záznamu, který byl předán orgánu veřejné moci, jsou tak zcela liché a v úrovni spekulací, které nemohou nijak zjištěný skutkový stav ovlivnit. Ostatně ani sám žalobce netvrdí, že se dokumentovaná událost měla odehrát jinak, než jak je na záznamu zachyceno. Naopak žalobce potvrzuje, že v daném místě a čase vozidlo Audi SQ7, spz X, řídil, když vysvětloval, že pouze reagoval na blikání dálkových světel řidiče vozidla Škoda Superb.
8. K námitce zhlédnutí záznamu přivolanou hlídkou žalovaný uvedl, že z úředního záznamu pořízeného Policií ČR je zřejmé, že oznamovatel hlídce sdělil, že kamerový záznam spolu s vlastním oznámením předá jak správnímu orgánu, tak i Policii ČR, tedy k předání

videozáznamu na místě nebyl hlídkou Policie ČR vyzván. Hlídka Policie ČR nedokumentovala na místě přestupkové jednání ani jednoho z řidičů.

9. K námitce chybného posouzení snižování rychlosti jako vybrždění žalovaný uvedl, že žalobce uváděl, že brzděním reagoval na světelnou signalizaci řidiče H. v domnění, že je upozorňován na poruchu vyskytující se na jeho vozidle. Tato verze obviněného je podle žalovaného zcela nevěrohodná. Poprvé je totiž uplatněna až v odvolacím řízení. Žalovaný nepochybně, že obviněný z přestupku má právo procesně taktizovat a nechávat si v záloze argumenty. Nelze však pominout, že již v rozsudku č.j. 2 As 52/2011-47 Nejvyšší správní soud judikoval, že uplatnění namítané verze příběhu v nejbližší možný okamžik „...se jeví být i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil...“. Žalobce měl možnost tuto verzi uplatnit jak na místě zasahujícími policistům, tak při podaném odporu, kdy již nejpozději prokazatelně měl informaci, že je mu kladeno za vinu i ono vybrždění. Věrohodnost žalobcova tvrzení je podle žalovaného dále podlomena tím, že po zastavení vozidel hlídkou PČR si žalobce vozidlo neprohlédl a neučinil ani nejmenší snahu zjistit, zda není jeho vozidlo poškozeno. Tvrzení žalobce nepodporuje ani skutečnost, že v čase 10:52:16 jeho vozidlo bylo zachyceno při pokusu předjet zprava řidiče H., ačkoliv v čase 10:52:05 měl zastavovat po údajném upozornění dálkovými světly.
10. Ohledně možného protiprávního jednání řidiče H. žalovaný připomněl, že žalobce ani kdokoliv další nemá subjektivní veřejné právo na to, aby někdo jiný byl uznán vinným přestupkem.
11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. Soud považuje, stejně jako správní orgány, kamerový videozáznam za procesně použitelný, neboť rozhodující jeho část prokazující spáchání přestupku je zjistitelná z nepřerušovaného záznamu v čase, který uvádí žalovaný (cca od 10:51 do 10:53 hod). Z pouhého data „poslední změny souboru“ 6.5.2022 nelze ani dovodit, že by oznamovatel se záznamem záměrně manipuloval, aby zdůraznil protiprávní chování žalobce, neboť toto je právě zjistitelné z nepřerušovaného záznamu.
13. Jelikož je kamerový záznam oznamovatele procesně použitelným důkazem, je možné na jeho podporu použít i jako další podklady řízení i úřední záznamy o podaných vysvětleních. Společně tyto podklady postačují pro závěr o spáchání přestupku žalobce, a to bez důvodných pochybností. Jak správně poukázal žalovaný, žalobce ani netvrdil, že by se v silničním provozu choval jinak, než jak zachytil videozáznam. Tudíž tvrzení žalobce nebylo nijak prokázáno.
14. Žalovanému je tak nutno přisvědčit v tom, že žalobcova verze o tom, že oznamovatele H. nevybržďoval, nýbrž že brzdil proto, že se domníval, že je upozorňován na závadu na vozidle, se jeví v daném kontextu zcela nevěrohodná. Žalobce ji uplatnil až v odvolání, tedy až poté, co byl prvostupňovým orgánem za protiprávní jednání postižen, tedy se značným odstupem od spáchání přestupku, a tudíž se jeho obrana jeví účelová. Nadto ani kamerový záznam verzi žalobce nijak konkrétně nepodporuje (např. nedokládá, že by žalobce kontroloval stav svého vozidla apod.).
15. Pokud se oznamovatel v době odpovídající nepředložené části záznamu také dopustil protiprávního jednání a z důvodu absence důkazů o tom nebyl obviněn, nemá tato skutečnost žádný vliv na postižitelnost žalobce za jeho přestupkové jednání, a to vzhledem k zásadě individuální odpovědnosti za přestupek.

16. Tato zásada individuální odpovědnosti pachatele za přestupek se uplatňuje i ve vztahu k tvrzení žalobce, že mu oznamovatel nedal přednost při vjíždění přes připojovací pruh. Toto jednání oznamovatele není předmětem daného přestupkového řízení, tím je zejména neodůvodněné výrazné brzdění žalobce poté, co předjížděl oznamovatele.
17. Dle názoru soudu rozsudek NSS čj. 4 As 28/13-24 na případ žalobce nelze aplikovat, neboť se zabývá zcela odlišnou skutkovou situací, kdy policista předložil videozáznam až po mnoha měsících, a to, aniž by ho předtím zaevidoval. Oznamovatel v dané věci jako soukromá osoba záznam zaevidovávat nemusí, a hlavně předložil správnímu orgánu záznam ze své kamery bezodkladně poté, co k tomu byl vyzván, poměrně krátce po spáchání přestupku.
18. Otázka, zda policisté na místě přestupku záznam oznamovatele fakticky shlédli, či nikoli, rovněž nemá žádný podstatný význam pro závěr o spáchání přestupku ze strany žalobce. Jelikož se jednalo o důkaz, kterým disponoval oznamovatel, postačovalo, aby jej správnímu orgánu na výzvu předložil. Policisté záznam nebyli povinni ihned zajistit.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 16. srpna 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně